

troiff Forhold spaaer ikke Meget om, at Kirke-
raadet vil blive stærkt; men bortseet herfra,
hvad borger os da vel for, at Valgene til
Kirkeeraadet vilde blive bedre end Valgene
til Rigsdagen? Hvad borger os for, at
Kirkeeraadet vil komme til at indeholde
bedre og dygtigere Kræfter end Rigsdagen?
Ja, jeg hørte, hvorledes den ærede Forslags-
stiller talte i høie og stærke Ord om de dygtige
Kræfter, der her skulle faae Leilighed til at
røre og udfolde sig; men hvad Sikkerhed have
vi for, at der gjennem de indirecte Valg,
imekens der endnu staaer saa store Standsin-
teresser paa Spil, som der for Diebliffet staaer,
vil fremkomme et bedre Resultat end ved Val-
gene til Rigsdagen. Hvad Rigsdagen an-
gaaer, saa er der tidnok talt om „den bekjen-
delsesløse Rigsdag“, hvor slet Ingen, om det
saa skulde være, behøver at henhøre til Folke-
kirken. Men medens der er talt saa stærkt og
saa mistroftigt om denne bekjendelsesløse Rig-
sdag, glæder det mig, at man dog samtidig,
og det selv af Præster og Provster, har seet
udtale, at Rigsdagen kan meget godt og lige-
saagodt uden som med Kirkeeraadet give Love
for de kirkelige Anliggender. Jeg kunde hen-
vise til saadanne Vidnesbyrd, dersom det behøves
— men jeg troer ikke det behøves — hvor
det ligefrem er anerkjendt, at Rigsdagen hidtil
har benyttet sin Lovgivningsmagt i kirkelige
Anliggender med stor Varsomhed og Besindig-
hed. Dermed vil jeg paa ingen Maade have
sagt, at Rigsdagen ikke kan trænge til at faae
Udtalelser og Erklæringer angaaende de kirke-
lige Lovforslag, som fremlægges for den. Men
vi vide jo ogsaa, at den nærværende ærede
Cultusminister har ved mere end een Leilighed
henvendt sig til og raadsfort sig med Lande-
moderne, og det med ubvidede Landemoder; og
der er heller Intet iveien for, at den nærvæ-
rende ærede Cultusminister og en hvilkensom-
helst følgende Cultusminister kan raadsføre sig
med et hvilketsomhelst Samvittighedsraad, han
maatte føle Lyft til at henvende sig til. Men
jeg mener, at det maa være hans egen Sag,
om han vil det; jeg mener, at Rigsdagen skal
ikke vedtage en Lov, hvorved den til alle de
mange constitutionelle Forsamlinger, vi allerede
have, sprier en ny, og lægger den som en Ban-

skelighed og Besværlighed i Veien for sit eget
Lovgivningsarbejde. Thi har Rigsdagen en-
gang oprettet et slikt Kirkeeraad, saa har
den dermed anerkjendt, at den trænger til
et saadant, og saa vil den virkelig vans-
kelig kunne gaae synderlig udenom de An-
skuelser, som ere udtalte af det, det være
sig i Form af Betænkninger eller Beslut-
ninger eller i hvilken anden Form, da den jo
saa selv har oprettet Raadet for igjennem det
at erholde det Fond af Kundskaber, det Fond
af Forstand paa Forholdene og Kjendskab til
dem, som den erklærede, at den selv savnede,
da den vedtog Lovforslaget. — Jeg kunde tænke
mig, at den ærede Forslagsstiller kunde sige:
„Det staaer ganske vist enhver Cultusminister
frit for, inden han forelægger et Lovforslag,
at henvende sig til en Commission, den være
reent præstelig, eller halv præstelig, eller heelt
upræstelig eller hvordan han selv vil; men sæt,
at han undlader det, og at som en Følge der-
af Rigsdagen staaer uden saadanne Erklærin-
ger og Raad, naar den skal drøfte et forelagt
Lovforslag — hvad saa?“ Ja, saa veed jeg
ikke bedre, end at saa behandler Rigsdagen
veslige Sager med den Forstand, den har.
Den kan være vis paa, at Pressen iblandt
Andet vil snart komme den til Hjælp med sine
Raad. Rigsdagen kan desuden, hvis den an-
seer sig for ikke at være tilstrækkelig sikker i et
eller andet tvivlsomt Tilfælde, ned sætte et Ud-
valg og dette kan henvende sig til saa mange
eller saa faa, som det vil, for at benytte deres
Kundskaber og Erfaringer, saa den vil ligesaa
lidt komme til at savne den ønskelige Under-
støttelse for Fremtiden som hidtil; og jeg for
mit Bedkommende er overbevist om, at, lige-
som det er sagt og kan siges med fuld Sand-
hed, at den danske Rigsdag har indtil den Dag
idag med stor Virksomhed og Besindighed be-
handlet de kirkelige Anliggender, som have be-
skjæftiget den, saaledes vil den ogsaa fremdeles
blive ved at fortjene denne Anerkjendelse. Men
det turde vel være, at selv en saadan lille Lov
som den, vi vedtog for et Par Aar siden —
angaaende Tilladelse til at afholde Confirma-
tion 2 Gange aarlig — ikke mere vilde komme
til at beskæftige Rigsdagen, naar vi først fik
et Kirkeeraad nedsat; thi det kunde vel være,